

РЕШЕНИЕ

№ 3788

гр. София, 29.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав, в публично заседание на 09.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **1802** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), във връзка с чл. 4 от Закона за местни данъци и такси (ЗМДТ).

Образувано е след връщането му от ВАС с Решение № 1436/17.02.2025 г. по адм.д. № 7581/2024 г., с което е отменено като неправилно Решение № 2445/12.04.2024 г. по адм. дело № 3343/2023 г. на АССГ, което е било образувано по жалба от „РОСЕНЕРГО“ ЕООД,[ЕИК], представлявано от управителя Т. Б., чрез адв. П. К., срещу Ревизионен акт (РА) № СФД 22-РД77-186/22.12.2022г., издаден от органи по приходите в отдел „Ревизии и събиране на вземания“, Дирекция „Общински приходи“ на Столичната община, потвърден с Решение № СОА23-РД28-13/24.02.2023г. на кмета на Столичната община (СО), с който са установени задължения по Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/ общо в размер на 55 959,35 лева, от които за данък върху недвижимите имоти (ДНИ) – 6 605,20 лева и лихви върху ДНИ – 2 211,28 лева; за такса битови отпадъци (ТБО) – 35 227,65 лева и за лихви върху ТБО – 11 915,22 лева.

Жалбоподателят поддържа, че изложените в РА констатации са неправилни и необосновани, направени при особено съществени нарушения на административнопроизводствените правила и принципи на данъчно-осигурителния процес. В жалбата са релевирани твърдения за неправилно приложение на материалния закон и за нарушаване на основните принципи по установяване на данъчни задължения, както и за допуснати съществени процесуални нарушения в административното производство. Излага аргументи, че имотът, във връзка с който са начислени допълнителните задължения, има жилищен характер по смисъла на действащите правни норми. Твърди се, че имотът от момента на придобиването му не се е ползвал за други, освен за

жилищни цели, както и че при ревизията не са направени твърдения и доказателства да е използван от дружеството за нежилищни нужди. В тази връзка се сочи, че неправилно е определен размера на данъка за недвижими имоти и размера на таксата за битови отпадъци, като се излагат подробни доводи. Моли съдът да отмени обжалвания РА и да му присъди сторените по делото разноски.

В проведените съдебни заседания жалбоподателят се представлява от адв. К., която поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Допълнително излага аргументи за нищожност на обжалвания ревизионен акт, като издаден от некомпетентен орган по смисъла на чл.112, ал.1 ДОПК. Посочва, че представената от ответника служебна бележка за отсъствието не е годно доказателство, удостоверяващо отсъствието на кмета на СО. Представя списък за сторените по делото разноски.

Ответникът - Кметът на Столична община, чрез юрк. Д.-П., оспорва жалбата и моли за нейното отхвърляне. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и за предходното разглеждане на делото.

Софийска градска прокуратура – не изпраща представител, не изразява становище по жалбата.

Административен съд - София-град, Трето отделение, 57-ми състав, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, установи следното:

Ревизионното производство е образувано със заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № СФД22-РД01-150/10.10.2022 г., издадена от Е. К. К. - началник отдел „Ревизии и събиране на вземания“ в дирекция „Общински приходи“ при СО, определен съгласно Разпореждане рег. № СФРД20-ВК66-16/16.01.2020 г. на директора на дирекция „Общински приходи“ и

и Заповед №СОА20-РД09-1362/14.02.2020 г. на зам.кмета на Столична община - А. Х. А..

В обхвата на ревизията са включени задълженията на „РОСЕНЕРГО“ ЕООД за ДНИ и за ТБО за периода 01.01.2017 г. – 31.12.2021 г. Ревизията е възложена на Н. Ц. Х.-С. - главен инспектор в дирекция „ОП“ в СО, определена за ръководител на ревизията, и И. К. Т., на длъжност „главен инспектор“ в дирекция „ОП“ в СО.

Обект на ревизията са недвижими имоти, притежавани от дружеството, като за резултата от извършената ревизия е изготвен Ревизионен доклад (РД) с рег. № СФД22-ТД26-4344/02.12.2022 г. съставен и подписан от определеният екип ревизиращи органи по приходите. Срещу РД е подадено възражение, прието за неоснователно.

На основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК е издаден Ревизионен акт № СФД22-РД77-186/22.12.2022 г. от Е. К. К. - орган възложил ревизията и Н. Ц. Х.-С. - ръководител на ревизията на дружеството.

С РА са установени допълнителни задължения за притежавани от „РОСЕНЕРГО“ ЕООД недвижими имоти общо в размер на 55 959,35 лева, от които ДНИ – 6 605,20 лева, лихви върху ДНИ – 2 211,28 лева; ТБО – 35 227,65 лева и лихви върху ТБО – 11 915,22 лева. Допълнителните задължения са установени за следните недвижими имоти: Урегулиран поземлен имот с идентификатор 68134.1973.156, представляващ XII-951 в квартал № 22А по плана на [населено място], местност „С. - Д.“ с площ по документи от 795 кв.м., заедно с построената върху него сграда - Двуетажна еднофамилна жилищна сграда № 2 с идентификатор 68134. 1973.156.1 с площ от 308 кв.м., включваща: първи етаж, състоящ се от кухня - трапезария с дневна, тоалетна, гараж, котлено, склад и коридор със застроена площ от 150 кв.м., и втори етаж, състоящ се от четири спални, две бани, дрешник и три тераси със застроена площ от 158,0 кв.м.

РА е обжалван по административен ред пред кмета на СО с жалба рег. № СФД23-ТД26-624/26.01.2023 г. С Решение № СОА23-РД28-13/24.02.2023г., издадено от кмета на СО, ревизионният акт е потвърден изцяло.

По делото са приобщени административната преписка и допълнително представени от страните

доказателства.

При предходното разглеждане на делото пред първоинстанционния съд е допусната и приета без оспорване от страните съдебно - счетоводна експертиза. Настоящия съдебен състав ще вземе отношения по заключението на вещото лице при решаване спора по същество, ведно със събраните по делото доказателства.

При така изяснената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок, от надлежна страна – адресат на обжалвания РА, след изчерпан административен ред за обжалване, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения:

За установяване на материалната компетентност на органите издали ЗВР, РД и РА по делото е приложена Заповед № СОА20-РД09-1362/14.02.2020 г. на кмета на Столична община, издадена при условията на заместване, с която на основание чл. 4, ал. 4 от ЗМДТ във вр. с чл. 4, ал. 1 и ал. 3 от ЗМДТ и чл. 8, ал. 5 от ДОПК са определени за органи по приходите служители от състава на Столична общинска администрация, заемащи определени длъжности в дирекция ОП при СО, които извършват производствата по установяването, обезпечаването, събирането и контрол по вземанията от местни данъци, местните такса за битови отпадъци и такса за технически услуги, имащи правата и задълженията на административни органи по местни приходи.

Обект на производството са публичните вземания на задълженото лице „РОСЕНЕРГО“ ЕООД за ДНИ и за ТБО за периода 01.01.2017 г. – 31.12.2021 г., дължими по отношение на собствените на дружеството недвижими нежилищни имоти.

Съгласно разпоредбата на чл. 166, ал. 1 ДОПК установяването на публичните вземания, каквито по аргумент от чл. 162, ал. 2, т. 1 и т. 3 ДОПК са и тези, установени с процесния РА, се извършва по реда и от органа, определен в съответния закон.

Съгласно чл. 108, ал. 1 от ДОПК данъчните задължения и задълженията за задължителни осигурителни вноски се установяват с ревизионен акт по чл. 118. Съгласно чл. 119, ал. 2 от ДОПК ревизионният акт се издава от органа, възложил ревизията, и ръководителя на ревизията в 14-дневен срок от подаването на възражение или от изтичането на срока за подаване на възражение. Следователно компетентен да издаде РА е орган по приходите, който съобразно чл. 9б ЗМДТ и по силата на изрична правна норма - чл. 4, ал. 1 ЗМДТ, е служител на общинската администрация.

В чл. 9б ЗМДТ е предвидено, че установяването, обезпечаването и събирането на местните такси по този закон се извършват по реда на чл. 4, ал. 1 – 5 ЗМДТ – от служители на общинската администрация по реда на ДОПК, които имат правата и задълженията на органи по приходите, а в производствата по обезпечаване на данъчни задължения – на публични изпълнители. Както бе посочено по-горе, съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗМДТ установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършва от служители на общинската администрация по реда на ДОПК, на основание ал. 3 в производствата по ал. 1 служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на орган по приходите, а в производствата по обезпечаване на данъчните задължения - на публични изпълнители. В случая кметът на Столична община е единствено компетентен, съгласно чл. 4, ал. 4 от ЗМДТ, да определи служителите на общинската администрация, които имат правата и задълженията на органи по приходите. Изрично е предвидено, че определяне на компетентните лица следва да се извърши със заповед, т. е. в писмен вид.

Видно от титулната част на обжалвания РА, същият е издаден от Е. К. К. на длъжност „началник на отдел“ „Ревизии и събиране на вземания“ към дирекция „Общински приходи“ - възложил ревизията и Н. Ц. Х.-С. на длъжност „главен инспектор“ в отдел РСВ към дирекция ОП - ръководител на ревизията, органи по приходите - служители на Столична общинска

администрация, определени да извършват производствата по установяване, обезпечаване, събиране и контрол на публичните общински вземания за местни данъци и такси по реда на ДОПК със Заповед № СОА20-РД-1362/14.02.2020 г. В последната е посочено, че се отменя Заповед № СОА20-РД-09-1072/15.01.2020 г., която е цитирана в Разпореждане с рег. № СФД20-ВК66-16/16.01.2020 г., издадено от директора на дирекция ОП на основание чл.4, ал. 5 от ЗМДТ във връзка с чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК, с което се определят органите по приходите, които да упражняват компетентността по възлагане на ревизии и проверки.

Процесната Заповед № СОА20-РД-1362/14.02.2020 г. е подписана от заместник кмета на Столична община - А. Х. А. на основание Заповед № СОА20-РД15-1941/13.02.2020 г. /л. 103/, която беше допълнително изискана от съда и представена от ответника по делото. От съдържанието на последната е видно, че е издадена на основание чл. 44, ал. 2, във връзка с чл. 39, ал. 2 от Закона за местното самоуправление и местната администрация (ЗМСМА). С нея кметът на Столична община – Й. Ф., е възложила на А. Х. А. - заместник-кмет на направление „Социални дейности и интеграция на хора с увреждания“, за времето от 12.00 ч. на 13.02.2020 г. и на 14.02.2020 г., да изпълнява функциите на кмет на Столична община, в т.ч. и на работодател по реда и условията на чл. 6, ал. 2 от Закона за държавния служител и чл. 61 от Кодекса на труда. Налага се извод, че оправомощаващата издателите на оспорения РА Заповед № СОА20-РД-1362/14.02.2020 г. е издадена в условията на заместване. Т.е. установено е, че в конкретния случай заповедта по чл. 4, ал. 4 ЗМДТ, с която издателят на оспорения РА е определен като орган по приходите по чл.9б във връзка с чл. 4, ал. 1 от ЗМДТ, е издадена от кмета на Столична община при условията на заместване от заместник кмета А. А. в периода от 12.00 часа на 13.02.2020 г. и на 14.02.2020 г. съгласно заповед № СОА20-РД15-1941/13.02.2020 г.

В тази връзка следва да се отговори на въпроса осъществен ли е в случая фактическия състав на „заместване“. В мотивите на Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. на ВАС по д. № ТР-4/2002 г. е посочено, че "Заместването се извършва в случаите, когато лицето, титуляр на правомощия, е в обективна невъзможност да ги изпълнява. В тези случаи, предвид необходимостта от непрекъснато функциониране на административния орган, по силата на изрична писмена заповед, отсъстващият титуляр нарежда заместването му от друго, подчинено нему лице. За определения период заместващият изпълнява правомощията на замествания в пълен обем, като върши това от името на замествания орган". Заместването представлява правна възможност за по-долустоящ орган, изрично определен със закон, да изпълнява временно компетентността, която има по-горестоящият нему орган, на когото по служба той е заместник, в негово отсъствие. Т.е. временното упражняване на компетентността в случаите на заместване е за период от време, през който тя не може фактически да се упражнява от лицето, притежавашо тази компетентност. В случаите на заместване няма прехвърляне на компетентност, а оправомощаване тя да бъде упражнявана от името на същия орган от конкретно физическо лице за конкретен период от време. Това е една от формите на упражняване на чужда компетентност.

Трайната съдебна практика приема, че за да е изпълнен фактическия състав на "заместването" следва да са налице кумулативно следните предпоставки: 1. Изрична писмена заповед, издадена от съответния компетентен според спецификата на случая административен орган, с която да е определено лицето, което ще изпълнява функциите на отсъстващия титуляр на длъжността, 2. Доказателства за отсъствие/обективна невъзможност за изпълнение на възложените функции, съобразно и посоченото Тълкувателно решение, на титуляря на длъжността. Първият елемент е безспорно установен. Налице е заповед, издадена от кмета на СО на основание чл. 39, ал. 2 ЗМСМА. Настоящият състав намира, че от доказателствата по делото може да бъде обоснован извод за наличието на втория елемент.

По делото в изпълнение указанията на съда е представената служебна бележка № СБ-84/27.02.2023 г. на директора на дирекция „Човешки ресурси” при Столична община, от която се установява, че в посочения период кметът на СО е отсъствал, поради служебна ангажираност извън общината във връзка с посещение на делегация на кмета на [населено място], Република С. М.. Тази служебна ангажираност обективно е препятствала титуляра да изпълнява възложените му от закона функции на кмет. В конкретния случай заместването от зам. кмета А. е осъществено въз основа на изрична писмена заповед на кмета на Столична община. В случаите на заместване съгласно тълкувателното решение № 4/2004 г. на ВАС по т.д. ТР-4/2002, заместникът действа от името на замествания административен орган, поради което заповед № СОА20-РД09-1362/14.02.2020 г. на кмета на Столична община подписана от заместник кмета на Столична община - А. А. е валидна и определя, че служителите на длъжност старши инспектор в отдел Общински приходи в „Столична община“ упражняват правомощията на орган по приходите по чл. 4, ал. 1 във връзка с чл. 9б ЗМДТ (в този смисъл и по сходни казуси са реш.№5868/14.05.2024 г. по а.д.№11724/2023 г. на ВАС - Първо отделение, реш.№10942/15.10.2024 г. по а.д.№3848/2024 г. на ВАС – Първо отделение).

Предвид изложеното, съдът намира обжалвания акт за издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. Същият съответства на целта на закона, и не страда от пороци, обуславящи неговата отмяна или обявяването му за нищожен, противно на твърденията на жалбоподателя.

Съдът намира, че при издаването на оспорения акт, административният орган правилно е приложил материалния закон, като е установил дължимите за съответния период данъчни задължения.

Спорът основно е относно приложението на материалния закон и се свежда до това как следва да се третира процесната сграда -собственост на дружеството за целите на облагането и определянето на дължимата ТБО по ЗМДТ – като жилищен или нежилищен имот.

Основанията, редът и начинът на определяне на ДНИ се съдържат в нормите на Глава втора, раздел I от ЗМДТ – чл.10-28, а тези за определяне на ТБО - в нормите на Глава трета, раздел I от ЗМДТ – чл.62-64, чл.66-69 и чл.71. Съгласно чл.11, ал.1 от ЗМДТ данъчнозадължени лица са собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти. Според чл.19, ал.1 от ЗМДТ данъкът се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти към 1 януари на годината, за която се дължи, а тя, според чл.20, ал.1 от същия закон, се определя съгласно приложение №2 в зависимост от вида на имота, местонахождението, площта, конструкцията и овехтяването. Чл.21, ал.1 ЗМДТ регламентира, че данъчната оценка на недвижимите имоти на предприятията е по-високата между отчетната им стойност и данъчната оценка съгласно приложение № 2, а за жилищните имоти - данъчната им оценка съгласно приложение № 2. Съгласно §1, т.17 от ДР на ЗДМТ, „отчетна стойност” е стойността при счетоводното завеждане на актива или обезценената/преоценената стойност на актива, когато е извършена оценка след първоначалното му счетоводно завеждане.

В ЗМДТ липсва дефиниция на понятията "жилищен" и "нежилищен имот", с оглед на което за изясняване съдържанието на тези понятия следва да се използват дефинициите в ЗУТ. Съгласно § 5, т. 29 от ДР на ЗУТ „жилищна сграда” е сграда, предназначена за постоянно обитаване, и се състои от едно или повече жилища, които заемат най-малко 60 на сто от нейната разгъната застроена площ. Съгласно т.30 от допълнителната разпоредба на същия закон "Жилище" е съвкупност от помещения, покрити и/или открити пространства, обединени функционално и пространствено в едно цяло за задоволяване на жилищни нужди.

Жалбоподателят не оспорва, че се явява задължено лице за местния данък и ТБО върху процесния недвижим имот. Твърди обаче, че сградата се явява нежилищен имот и съответно данъкът за нея следва да се определи по правилото на чл.21, ал.1, предл. първо ЗМДТ.

Съгласно приложените по административната преписка доказателства недвижимият имот е деклариран като такъв със стопанско предназначение и с определена отчетна стойност. По-конкретно - декларираното предназначение на недвижимия имот - Земя и Жилищна сграда № 2 е стопанска дейност, под наем или продажба.

В същото време, с оглед горепосочените дефиниции по ЗУТ няма съмнение, че процесният имот - двуетажна еднофамилна жилищна сграда, е предназначен за жилищни нужди. Релевантен за определяне на задължението за ДНИ и ТБО обаче е не устройственият статут на имота, а начинът на използването му. В случая от страна на жалбоподателя не са ангажирани и липсват доказателства, че имотът се ползва като жилище – за задоволяване на жилищни нужди на едноличния собственик на капитала, на негови органи или служители. От друга страна, в случай, че обектът се ползва от дружеството за отдаване под наем, то това представлява стопанска дейност и имотът следва да бъде обложен като нежилищен. Доколкото в случая процесният имот е деклариран именно за стопанска дейност и не е недоказано, че през процесните периоди е задоволявал жилищни нужди, то правилно ревизиращите органи са извършили облагането по хипотезата на чл.21, ал.1, предл. първо от ЗМДТ, след сравнение между двете стойности - по-високата между отчетната стойност и данъчната оценка съгласно приложение № 2.

Декларираната от жалбоподателя отчетна стойност на земята е в размер на 56 569,91 лв., а за жилищната сграда - в размер на 647 982,59 лв., или общата отчетна стойност на имота (земя и сграда) е в размер на 704 552,50 лв. Това се потвърждава и от изготвеното при предходното разглеждане на делото заключение на вещото лице, което настоящият съдебен състав приема като коректно изготвено и в което вещото лице е дало подробни отговори на поставените му въпроси. Експертът посочва, че съгласно представена справка в хода на ревизията, земята се отчита по счетоводна с/ка 201 „Земи, гори и трайни насаждения“ с отчетна стойност в размер на 56 569,91 лв., а сградата по счетоводна с/ка 203 „Сгради“ с отчетна стойност в размер на 647 982,59 лв., т.е. общата отчетна стойност на имота (земя и сграда) за периода 01. 01.2017 г. - 31.12.2021 г. е в размер на 704 552,50 лв., не е променяна до края на този период и не се различава от декларираната отчетна стойност.

Данъчната оценка по Приложение № 2 от ЗМДТ на имота, посочена в РА, е в размер на 40 355,20 лв. за земята, колкото е определена и от ССЧЕ, за всички ревизирани периоди. За сградата съгласно РА данъчната оценка по Приложение № 2 е в размер, съответно: за 2017 г. - 292 948,50 лв.; за 2018 г. - 291 438,50 лв.; за 2019 г. - 270 961,20 лв.; за 2020 г. - 269 549,90 лв.; за 2021 г. - 268 138,60 лв. Вещото лице е изчислило по-ниска данъчна оценка на сградата съгласно Приложение № 2, съответно 187 562,03 лв. за 2017 г., 186 191,54 лв. за 2018 г., 172 729,95 лв. за 2019 г., 171 449,11 лв. за 2020 г. и 170 168,28 лв. за 2021 г. По същество обаче разликата между изчислената от вещото лице данъчна оценка и тази по РА не оказва влияние върху основата за облагане и за изчисляване на ТБО, тъй като и в двата случая отчетната стойност на имота се явява по-висока и именно въз основа нея следва да се определи задължението за местния данък и ТБО.

Предвид изложеното съдът приема, че ревизиращите органи са стигнали до

законосъобразни изводи относно данъчната основа и размера на данъчното задължение за процесните недвижими имот.

Относно определената таксата за битови отпадъци, съдът счита, че същата е правилно определена. Видно от разпоредбата на чл.62 от ЗМДТ (в приложимата към процесите периоди редакция) ТБО се заплаща за услугите по събирането, извозването и обезвреждането в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, както и за поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места, като размерът ѝ се определя по реда на чл.66 от закона за всяка услуга поотделно - сметосъбиране и сметоизвозване; обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения; чистота на териториите за обществено ползване.

Съгласно чл.64, ал.1 ЗМДТ /в редакцията към ревизираните периоди/ ТБО се заплаща от лицата по чл.11. Следователно, жалбоподателят е задължено лице за ТБО за притежаваните от него недвижими имоти.

Безспорно е и че процесните имоти попадат в границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване на битови отпадъци, съгласно приложените заповеди на кмета на Столична община.

Според чл.67 от ЗМДТ размерът на таксата се определя в левове според количеството на битовите отпадъци. Когато не може да се установи количеството на битовите отпадъци по ал. 1, размерът на таксата се определя в левове на ползвател или пропорционално върху основа, определена от общинския съвет, която не може да бъде данъчната оценка на недвижимите имоти, тяхната балансова стойност или пазарната им цена.

Чл.22 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги предоставяни от Столична община (НОАМТЦУПСО) регламентира, че ТБО за нежилищни имоти на предприятията се определя:1. според количеството на битовите отпадъци съобразно вида и броя на съдовете за съхраняването им и честотата на сметоизвозване; 2. чрез пряко договаряне; 3. пропорционално в промили.

За целите на определянето на количеството битови отпадъци за имотите, попадащи в границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване, чл.23 от НОАМТЦУПСО предвижда подаването на декларация по образец за вида и броя на съдовете за съхраняване на битови отпадъци, които ще се използват през годината. Съгласно чл.26 извън случаите на чл. 23 и чл. 24 такса за битови отпадъци на нежилищни имоти на предприятията се определя пропорционално в промили на база отчетна стойност на имотите, като разпределението на размера на промила е както следва:1. за сметосъбиране и сметоизвозване; 2. за обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения; 3. за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване. В процесния случай дружеството не е подало декларации по чл. 23, както и по чл.24 и чл.27 от НОАМТЦУПСО. Това обстоятелство е потвърдено и в експертизата от вещото лице. Това налага извода, че ТБО е определена съобразно чл. 26, ал. 1 от НОАМТЦУПСО.

Следва да се има предвид, че дори да имаше декларация, че няма да се ползва имота - ТБО се дължи, тъй като ТБО има няколко компонента. Дори от гледна точка на принципа „замърсителят плаща“ /дефиниран в разпоредбата на чл.191, параграф 2 от ДФЕС и е основен принцип в областта на околната среда като е възпроизведен в чл.14 от Директива 2008/98/ЕО/ и това, че собствениците на недвижими имоти не винаги са първоначалния, нито са единствен причинител на битовите отпадъци, то при

генерирането на битови отпадъци не може да се прецени конкретно кой и колко битови отпадъци ще произвежда. Ето защо ЗМДТ се основана на презумпцията, че производството на отпадъци обикновено е свързано пряко или косвено с ползването на тези имоти и доколкото задължените за плащане на ТБО лица са собствениците като ползватели на имота – то това не противоречи на чл.14 от Директива 2008/ЕО/98, при положение, че това е обвързано и с причиняването на отпадъци. С оглед изложеното не се споделя и довода на оспорващата страна, че ТБО се дължи само, ако има реално предоставена услуга по сметопочистване и извозване.

Съгласно чл. 23, ал. 3 от НОАМТЦУПСО размера на ТБО се определя от Столичен общински съвет (СОС) на един съд за една година за всеки район на СО при определена честота на сметоизвозване в левове, в зависимост от обема на съда като цена на услугите по сметосъбиране, сметоизвозване и обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци. Съгласно ал. 4 предприятията заплащат и таксата за услугата по поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване в размер, пропорционален в промили на отчетната стойност на имотите. За периодите на ревизията размерът на таксата е определен според Решение № 816 от 22.12.2016г., Решение № 793 от 21.12.2017 г., Решение № 857 от 20.12.2018 г., Решение № 52 от 30.12. 2019г. и Решение № 626 от 17.12.2020г. на Столичния общински съвет.

Съгласно дадените указания на ВАС в Решение № 1436/17.02.2025 г. по адм.д. № 7581/2024 г., съдът е указал на ответника да представи доказателства за компетентността на инж.Г. Д. – началник районен инспекторат „В.“, изготвил Становище рег.№СФД22-ВК08-2231/28.10.2022 г., както и доказателства за изложените твърдения в становището, а именно разположението на 1 брой съд за отпадъци контейнер 110 л. през 2017 г., 2018 г., 2019 г., 2020 г. и 2021 г. в сектор 6 за имоти с идентификатор 68134.1973.156 и идентификатор 68134. 1973.156.1, находящи се в [населено място], [улица]. С молба по делото от 31.10.2025 г. бяха представени 2 класъора с допълнителни доказателства, сред които: Заповед за назначаване (трудов договор) на длъжност началник РИ „В.“ на инж.Г. Д., длъжностна (трудова характеристика), както и други писмени доказателства, удостоверяващи, че същият е бил компетентен да издаде становище с рег.№СФД22-ВК08-2231/28.10.2022 г. По отношение на разположението на контейнер за УПИ с ид. № 68134.1973.156 по КККР, находящ се в район „В.“, местност „С.-Д.“, [улица] построената в него сграда с ид. № 68134.1973.156.1 по КККР, се представиха одобрените оперативни планове за дейностите събиране и транспортиране на битови отпадъци от точки на събиране за район „В.“, сектор 6, за периода на 2017 г., 2018 г., 2019 г., 2020 г. и 2021 г. вкл., както и други доказателства, удостоверяващи извършването на услугите, регламентирани в чл. 62, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗМДТ; Извадки от Оперативни планове за битово сметоизвозване и ежедневни констативни протоколи за 2017 г., 2018 г., 2019 г., 2020 г. и 2021 г.; и др. При предходното разглеждане на делото от страна на ответника са представени по делото 1-ва страница от Оперативен план за лятно улично почистване на район „В.“ (на тази страница са положени подписите на възложителя и изпълнителя) и протокол към плана (1стр.) от който е видно кога за първи път е поставена кофа на съответния адрес. Уточнено е, че такъв протокол се прави камо при първоначалното поставяне на кофата, а не ежегодно, като нов протокол се прави само при погиване на кофата или при друга промяна, която в случая не е налице. След разглеждане на допълнително представените писмени документи от страна на процесуалния представител на ответника, както и тези, налични в кориците на а.д.

№3343/2023 г. по описа на АССГ, съдът счита същите за годни доказателства, удостоверяващи компетентността на издателя на посоченото становище, както и че за процесните имоти е бил наличен контейнер през процесните периоди, за който се е извършвало периодично събиране и транспортиране на битови отпадъци.

Съдът приема, че в хода на ревизията, както и при разглеждането на делото пред съда, са събрани и по делото са приложени достатъчно доказателства относно реалното предоставяне на услугите по сметосъбиране и сметоизвозване, обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения и поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места, както и за начина на осъществяване на тези дейности. Представени са договорите с концесионерите, извършващи услугите по сметосъбиране, сметоизвозване и транспортиране на битови отпадъци, както и фактури, ежедневни и обобщени констативни протоколи, актовете за установяване на извършените и подлежащи на заплащане видове работи относно почистването на обществените места и инфраструктурата. Налице са и достатъчно доказателства за предоставянето на услугата „обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения“, за която СО е сключила договори с „Чистота –Искър“ ЕООД и „СОФЕКОСТРОЙ“ ЕАД.

По изложените съображения, съдът приема процесния ревизионен акт за правилен, законосъобразен и обоснован, поради което жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя на основание чл. 8, ал. 1, вр. чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредбата за възнаграждения за адвокатска работа, вр. чл. 161, ал. 1, изр. второ ДОПК в размер общо на 10 253 лв., включващо и юрисконсултско възнаграждение за касационното производство. Предвид влизането на Република България в еврозоната от 01.01.2026 г. тази сума следва да бъде изчислена по курса на БНБ за едно евро - 1.95583 лева, или сумата, която следва да се присъди в полза на ответника е в размер на 5 242,28 евро.

По изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 57-ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „РОСЕНЕРГО“ ЕООД,[ЕИК], представлявано от управителя Т. Б., срещу Ревизионен акт № СФД 22-РД77-186/22.12.2022г., издаден от органи по приходите в отдел „Ревизии и събиране на вземания“, Дирекция „Общински приходи“ на Столичната община, потвърден с Решение № СОА23-РД28-13/24.02.2023г. на кмета на Столичната община.

ОСЪЖДА „РОСЕНЕРГО“ ЕООД,[ЕИК], да заплати на Столичната община юрисконсултско възнаграждение в размер на 5 242,28 (пет хиляди двеста четиридесет и две евро и 0,28 цента) евро.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

